

blev der skabt Enhed indenfor Ulykkesforsikringsvæsenet, og den Ulighed, der hidtil havde været mellem de forskellige Grupper af Arbejdere med Hensyn til Ulykkesforsikring, blev nu ophævet. Loven paalægger enhver Arbejdsgiver gennem en Forsikring at yde alle i hans Tjeneste staaende Personer Erstatning for Følgerne af de Ulykkestilfælde, som overgaar dem under deres Arbejde. Forsikringen omfatter dog ikke hele det Tab, som Arbejderen lider ved Ulykkestilfældet, for Arbejdsgiveren skal ikke bære Risikoen for Arbejdsudygtigheden i den første Tid efter Ulykkestilfældet, det er først efter et Tidsrum af 13 Uger, at den af Arbejdsgiveren tegnede Forsikring begynder at virke. Risikoen i de første 13 Uger maa Arbejderen altsaa selv bære; hvis han er Medlem af en af de statsanerkendte Sygekasser, bliver det dog med Tilskud fra Stat og Kommune. Men heller ikke efter de 13 Ugers Forløb faar Arbejderen fuld Erstatning for sin Erhvervsevnes Foringelse, for de Dagpenge, han faar udbetalt, udgør kun $\frac{2}{3}$ af Daglønnen, og dette endda kun indenfor en vis Maksimumsdagløn, som er nærmere angivet i Loven. Hvis Arbejderen derfor ønsker at faa fuld Erstatning for Tabet af sin Arbejdsevne ved Ulykkestilfælde, maa han selv tegne en dertil svarende Forsikring. Altsaa, det Princip, der er fastslaaet i Loven, er, at Arbejdsgiver og Arbejder hver bærer sin Del af Risikoen ved de Ulykkestilfælde, som indtræffer i Arbejdstiden, og at Arbejderen selv maa bære Risikoen ved de Ulykkestilfælde, der rammer ham udenfor Arbejdstiden.

I Tilfælde af Invaliditet eller Død som Følge af Ulykkestilfælde faar Arbejderen eller ved Død hans efterladte en Kapitalerstatning, hvis Størrelse er sat i Forhold til den Arbejdsløn, Arbejderen havde, og som for Invaliditetens Vedkommende er graderet efter den procentvise Foringelse af Arbejdsevnen. Forsikringen skal Arbejdsgiverne tegne i et privat autoriseret Selskab, og Erstatningerne bliver fastsat af et Arbejderforsikringsraad, som er delt i Afdelinger, der behandler Sagerne fra de forskellige Erhverv. Hver Afdeling bestaar af nogle faste Medlemmer, udnævnte af Kongen, og nogle Repræsentanter, udnævnte af Ministeren, for de forsikringspligtige og for de forsikrede.

Det er i Korthed Hovedprincipperne i Loven af 1916, der blev tiltraadt fra alle Sider i Rigsdagen og af alle blev betragtet som et stort Gode, baade hvad Principperne og hvad Erstatningssatserne angik; og selv om Loven nu flere Gange er blevet

ændret, er disse Principper i Hovedsagen blevet bibeholdt. De har staaet deres Prøve. De foretagne Ændringer er i det væsentlige kun gaaet ud paa at ændre Satserne for Ydelserne som Følge af, at Prisniveauet har forandret sig.

Allerede inden Loven af 1916 blev vedtaget, var Prisforholdene her i Landet begyndt at blive unormale, idet Varepriserne som Følge af Verdenskrigen var stigende. Pristallet var saaledes i Februar 1916 kommet op paa 124, og det steg stadig; i Juli 1916 var det 136, og saa blev det ved at stige, lige til det kulminerede ved Nytaar 1921, da det var oppe paa 264. Under disse Forhold var det jo ganske naturligt, at de Satser, som man fastsatte i 1916, ikke vedblivende kunde anses for at være passende, og de maatte derfor forhøjes, efterhaanden som Priserne steg. I 1916, da Pristallet altsaa var 124, ansaa man som passende et Maksimum af Dagpenge paa 3 Kr. og en Maksimumsaarsløn i Lovens Forstand paa 1 200 Kr. Men i 1920, ved Loven af 28. Juni, gik man helt op til det dobbelte af disse Satser, saaledes at Dagpengenes Maksimum blev sat til 6 Kr., Aarslønnens Maksimum til 2 400. Derved kom man op paa en Kapitalerstatning ved 100 pCt.'s Invaliditet paa 24 000 Kr. for den Arbejder, hvis Aarsløn havde været 2 400 Kr. Men Pristallet var ogsaa i Januar 1920 kommet op paa 242, og da det stadig var stigende, var det ganske naturligt, at man gik til at fordoble de Satser, som man havde fastsat ved et Pristal af 124. Men disse højere Erstatningssatser har man bibeholdt lige siden den Gang, og det til Trods for, at Pristallet, bortset fra nogle mindre Svingninger, har været nedadgaende lige siden Juli 1921 og efterhaanden blev saa lavt, at det siden Januar 1926 stadig har været under 200; for April Maaned er det beregnet til 178.

Det forekommer mig, at lige saa naturligt det var at forhøje Erstatningssatserne, da Pristallet steg, lige saa naturligt maa det være nu, da Prisniveauet er saa meget lavere, at bringe de Satser, som man fastsatte under det høje Pristal i 1920, ned paa Linie med det Prisniveau, vi nu har. De Beløb, som Erhvervene skal udrede, er nemlig kommet saa højt op, at det virkelig ikke er Smaabeløb, der er Tale om. Det oplyses i Bemærkningerne til Lovforslaget, at Forsikringsselskabernes Præmieindtægt i 1925 var godt 11 Mill. Kr., og det er jo et Beløb, som i det væsentligste maa udredes af Erhvervene. Nu ved jeg godt, at de Udgifter, som et Erhverv saadan har, er Driftsomkostninger, og at Erhvervene, hvor de